

OUR GARDEN NEEDS ITS FLOWERS

Fluxos i narratives artístiques
al Districte Cultural de L'Hospitalet

27.02 / 18.07.2021

Organització i producció: Centre d'Art Tecla Sala / Districte Cultural de L'Hospitalet

Comissariat general: David Armengol i Albert Mercadé

Direcció creativa i comissariat de disseny: DOES Work

Idea i coordinació musical: Sala Salamandra

Entrada lliure

Aforament limitat. Ús obligatori de mascareta

ÍNDEX

Presentació de l'exposició	pg. 2
Àmbits de l'exposició	pg. 4
Activitats i exposicions associades	pg. 12
Crèdits	pg. 17

PRESENTACIÓ DE L'EXPOSICIÓ

Des del 2015, més de 500 artistes i agents culturals han escollit la ciutat de L'Hospitalet de Llobregat com a destí creatiu. Músics, dissenyadors i artistes visuals conviuen avui en espais rehabilitats de l'antiga zona industrial de la ciutat, que s'ha erigit com un dels principals pols culturals de l'àrea metropolitana. L'exposició "Our garden needs its flowers. Fluxos i narratives artístiques al Districte Cultural de L'Hospitalet" vol donar a conèixer els diversos fluxos, sinèrgies i relats artístics que es donen al Districte Cultural des d'una aproximació natural i espontània, a través d'una selecció de deu dissenyadors i cinquanta artistes visuals de diferents generacions.

En la selecció hi tenen representació els més de deu espais de creació que hi ha al Districte Cultural de L'Hospitalet: l'Edifici Freixas, Can Polític, La Tonal'H, l'Espai Salamina, FASE, Trama 34, La Infinita, LeonardodaVinci, Cobalto 13, Av. Fabregada 22 i el TPK Art i Pensament Contemporani.

L'any 1985, els músics Jes Sah Bi i Peter One van editar el seu primer i únic àlbum a Costa d'Ivori. El disc es va titular *Our garden needs its flowers* i ràpidament es va convertir en un gran èxit a tota l'Àfrica Occidental. Es tracta d'un tribut a la música folk i country d'arrel americana tot fusionant aquests sons forans amb sonoritats autòctones, on es barregen idiomes com el el guro – llengua mandé parlada a una part de Costa d'Ivori -, l'anglès i el francès. Tot i la seva repercussió regional, el disc es va exhaurir i va desaparèixer poc després, convertint-se en una petita joia capaç d'oferir, des de la música popular, una lectura contextual oberta, plural i alliberada de fronteres. Més enllà de la seva sonoritat, l'ús d'aquesta frase com a títol de l'exposició és una primera llicència poètica que, des del punt de vista comissarial, permet establir un símil amb l'art contemporani i avançar dos aspectes clau en aquest projecte: en primer lloc, situar a un mateix nivell les arts visuals i la música en el context de L'Hospitalet, i, en segon, establir un paral·lelisme entre la necessitat de cuidar les flors d'un suposat jardí i la necessitat de tenir cura de la potencialitat artística de l'entorn cultural de L'Hospitalet. En els dos casos, el "nostre", la pertinença pròpia, el fet de sentir-se part, esdevé fonamental i es manifesta des de la riquesa i la pluralitat.

L'exposició proposa un recorregut irregular i selvàtic a través d'una successió d'illes d'intensitat artística, allà on es creuen inquietuds comunes entre els creadors: la cura i la reivindicació de la matèria, la dialèctica entre la natura i la tecnologia, les dinàmiques expansives de la pintura, la deconstrucció de la mirada artística o l'activisme cultural.

Aquest projecte organitzat i produït pel Centre d'Art Tecla Sala i el Districte Cultural de L'Hospitalet ha estat comissariat per David Armengol i Albert Mercadé. Un equip de dissenyadors de L'Hospitalet, comissariats per l'estudi DOES Work, ha coordinat la imatge gràfica i el disseny general del projecte a partir de materials d'origen local i en estret diàleg amb les obres dels artistes. La música i el so s'incorporen a l'exposició a través de l'espai

Belvedere, un escenari dissenyat pel binomi d'arquitectes TAKK (Mireia Luzárraga i Alejandro Muiño) que acollirà la programació musical que ha confeccionat la sala de concerts Salamandra.

— Artistes

Francesca d'Alfonso, Rafael Barradas, Arnau Blanch, Lucía C. Pino, Mireia C. Saladrigues, Ludovica Carbotta, Joan Claret, Paco Chanivet, Jordi Colomer, Germán Consetti, Guillaume Darribau, Pere Díez, Quico Estivill, Arash Fayez, Lara Fluxà, David Franklin, Neus Frigola, Carles Gabarró, Duncan Gibbs, Xavier Grau, Matteo Guidi, Marc Herrero, María I. Barros, La Infinita, Víctor Jaenada, Samuel Labadie, Andrea Leria, Raúl Lobo Baroja, Laura Llaneli, Óscar Martín, Berto Martínez Tello, Paola Massi, Dolores Mendy, Antoni Muntadas, Nevenka Pavic, Rasmus Nilausen, Raúl Páez, Alejandro Palacín, Diego Paonessa, Ayelen Peressini, Mercedes Pimiento, Mònica Planes, German Portal, Pablo del Pozo, Marria Pratts, Antonio R. Montesinos, Alfredo Sánchez, Mario Santamaria, Isabel Servera, Sitesize, Lolo&Sosaku, Diego Tampanelli, TAKK, Pep Vidal, Martin Vitaliti.

— Dissenyadors

Èlia Bagó, BoO Barcelona, Oriol Cabarrocas, Júlia Creuheras, Cristian Herrera, Guillermo Lucena, Max Milà i Laura Sebastianes, Josep Novell, Polígono 69, Sara Torres.

— Músics

Neus Borrell i Bru Ferri, Anabel Lee, The Zephyr Bones, Aiala.

Exposició del 27 de febrer fins al 18 de juliol de 2021

Entrada lliure amb aforament limitat. Ús obligatori de mascareta

#OurGarden

ÀMBITS DE L'EXPOSICIÓ

Pintura en expansió

Lolo & Sosaku, Germán Portal.

Lolo & Sosaku (Buenos Aires, 1977 / Tòquio, 1978) i Germán Portal (Montevideo, Uruguai, 1979) comparteixen una actitud oberta, expansiva i deconstructiva davant la pintura. No la conceben com un refugi introspectiu, sinó que se'ls apareix, més aviat, com una dimensió cognitiva i experimental, sense deutes amb l'autoria, les formes, les disciplines, els espais o els estils. A *H-Vector* (2020-2021), el tàndem argentino-japonès, conegut per les seves genuïnes intervencions escultòricosonores, proposa una inèdita instal·lació de deconstrucció pictòrica formada per màquines i artefactes de fabricació pròpia, els quals activen utensilis per despintar aleatòriament grans teles a l'espai expositiu. És com la cara B de l'*action painting*: l'autoria queda difusa en algun punt entre l'atzar, l'artista i la màquina, i el gest casual és tan determinant com el ritme sincopat que envolta atmosfèricament la peça. Germán Portal, en canvi, treballa des d'una mirada més estàtica —que no menys expansiva— de la pintura. Li interessa explorar la pintura com a disciplina, per ella i en ella mateixa, així com els referents de la modernitat pictòrica, que rellegeix en acurades instal·lacions a l'espai expositiu. A *Estudio para figura [y paisaje]* (2017), Portal trasllada a l'espai l'esperit pictòric de la figuració metafísica d'entreguerres bastint una estructura metàl·lica a l'interior de la qual graviten tres petits quadres determinats pels elements de la figura, l'espai i els astres.

Actituds relacionals

Diego Tampanelli, Matteo Guidi.

Diego Tampanelli (Sunchales, Argentina, 1970), artista resident al TPK, i Matteo Guidi (Cesena, Itàlia, 1978), de Trama 34, tenen en comú la mirada compromesa i relacional davant l'art. Per a Tampanelli, la pintura és un mitjà d'autoconeixement de la memòria i la identitat personals, però també és un espai per empatitzar amb l'altre. A *Estado de fuga*, transcorre 24 hores seguides dibuixant, repetitivament, sobre una gran superfície de paper, que els visitants de l'exposició es podran endur. El públic es transforma, doncs, en agent actiu i activador del mural i juga un paper imprescindible per completar el cicle de significació de l'obra.

La mirada social de Matteo Guidi té un ascendent antropològic. Els seus treballs parteixen d'una aproximació a realitats socials complexes en què tot sovint l'alimentació esdevé l'element d'anàlisi i vertebració de l'obra. La sèrie *Donacions* (2020) vol ser un cru testimoni de la realitat d'emergència social que va viure el Centre d'Art Tecla Sala durant la primera i la segona onada de la pandèmia. El centre es va convertir durant nou mesos en un espai de recapte i distribució d'aliments de la Creu Roja. En aquest mateix vestíbul, veïns i veïnes de

L'Hospitalet esperaven torn per recollir els aliments de subsistència setmanal. Aquesta obra els vol homenatjar a tots ells.

Una exposició dins una exposició

Pablo del Pozo, Ludovica Carbotta, Lara Fluxà, Rafael Barradas, Joan Claret, Samuel Labadie, Víctor Jaenada, Antoni Muntadas, Jordi Colomer, Takk.

Els artistes i les obres que dialoguen en aquest espai aposten per suggerir una sèrie de formes de vida orgànica positivament fràgil i inestable; un ecosistema petit dins un ecosistema més gran. Hi trobem apunts, insinuacions i referències a tot el que ha començat a passar i anirà passant al llarg de la mostra.

Crepitar (2019), de Pablo del Pozo (Badajoz, 1994), ens rep per endinsar-nos en una materialitat escultòrica que beu de les tradicions de l'art pobre, tot incorporant-hi elements de temporalitat com ara el foc. La matèria connecta aquí amb *Untitled (Fausto)* (2020) i *Falsetto rch-007* (2018), dues peces escultòriques de Ludovica Carbotta (Torí, Itàlia, 1982) en què imaginació i fantasia atorguen una nova dimensió i una nova escala als materials i afavoreixen situacions gratament atrapades entre la realitat i la ficció. També des de l'escultura, els vidres de Lara Fluxà (Palma, 1985) a *Fata Morgana* (2019) manifesten una posició ideològica que enllaça amb teories ecologistes i posthumanistes i propicia una mena d'ecosistema propi a través de la fragilitat i el perill. Paral·lelament, trobem dues referències clàssiques a la pintura: *Barcelona 1918* (1918), de Rafael Barradas (Montevideo, 1890-1929), i una imponent peça de Joan Claret (Barcelona, 1929-2018). Tradició i present dialoguen a través de *Smoke the World* (2020), de Samuel Labadie (Baiona, França, 1978), i *La muerte de Pepa* (2020), de Víctor Jaenada (Barcelona, 1977). D'una banda, Samuel Labadie decideix mostrar totes les pàgines d'un sol quadern (més de 200 dibuixos), sense destriar el que val del que no; de l'altra, *La muerte de Pepa* és una pintura de grans dimensions que apel·la a l'emoció i la passió de dedicar-se a l'art, o, dit d'una altra manera, de dedicar-se a allò que et surt de les entranyes.

Paraules, paraules (2017), d'Antoni Muntadas (Barcelona, 1942), ens introdueix en l'activisme artístic mitjançant una peça especialment centrada en el llenguatge. Tot fent al·lusió directa a l'abús de poder i a la instrumentalització mediàtica, la repetició incontrolada es transforma en un nou perill: la pèrdua de valor. Aquesta funció crítica de l'art continua amb *Anarchitekton (Barcelona, Bucarest, Brasilia, Osaka)* (2002-2004), de Jordi Colomer (Barcelona, 1962). Convertits en emblemes autoreferencials, els edificis transiten per les seves àrees geogràfiques tot posant en crisi l'entramat arquitectònic i humà que es deriva de la seva existència.

Finalment, Takk, binomi d'arquitectes format per Mireia Luzárraga (Madrid, 1981) i Alejandro Muiño (Barcelona, 1982), ocupa l'espai central de la sala amb un escenari dedicat al context musical de L'Hospitalet. Construïda a base de fusta i panells absorbents, i seguint l'esquema arquitectònic d'un belvedere, *Escenari* (2021) és una proposta específica per a

l'exposició capaç de tancar-se en si mateixa o obrir-se segons les necessitats de les actuacions.

El refugi mental

Carles Gabarró, Ayelen Peressini, Alfredo Sánchez, Mònica Planes, Raul Lobo Baroja, Francesca d'Alfonso, Paola Masi, Pere Díez.

La introspecció i la pulsio existencial són alguns dels atributs que destaquen en la posada en escena d'aquesta sala. La intensitat dramàtica de *Deriva IV* i *Deriva V*, ambdues del 2019, de Carles Gabarró (Barcelona, 1956), aposta per un existencialisme postromàntic en què el llit —lloc de descans però també de patiment i soledat— juga un paper central. *Variations of Yellow* (2017), d'Ayelen Peressini (Buenos Aires, 1986), s'acosta als espais de vida mitjançant la construcció d'un possible refugi en plena natura, concretament en un llac de les Açores. I la comunió amb la natura connecta amb l'obra escultòrica d'Alfredo Sánchez (Salamanca, 1948); sense voluntats categòriques, sense referències narratives, l'artista ens convida a sentir el material i trobar les nostres pròpies emocions.

La sala incorpora també *Talls (de vergonya)* (2020), una peça de Mònica Planes (Barcelona, 1992) vinculada al seu projecte d'investigació *Construccions filials. La formigonera i el ciment* (2020). Especialment interessada en el coneixement específic de la part tècnica de determinats materials, la seva escultura converteix la matèria en autèntic objecte d'estudi. En aquest cas, l'artista se centra en el ciment, tot meravellant-se de les seves qualitats i de la necessitat de l'aigua o la sorra per compactar-se.

A més, "Our garden needs its flowers" reivindica el gran potencial que té el treball ceràmic a l'escena artística i cultural de L'Hospitalet. El seu bon estat de salut es manifesta a les obres de Raul Lobo Baroja (Sopela, Biscaia, 1982), Francesca d'Alfonso (Florència, Itàlia, 1971) o Paola Masi (Roma, Itàlia, 1973), tres estils diferents però que troben punts en comú a través d'una clara voluntat reflexiva: la crítica social de Lobo Baroja, el deteriorament fòssil de D'Alfonso i la connexió amb la terra de Masi.

Finalment, aquest àmbit s'acomiada amb un gravat de Pere Díez (Barcelona, 1940), un dels darrers testimonis a Catalunya del moviment Estampa Popular, agrupació pionera d'artistes dedicada a la denúncia social a través de la gràfica contemporània.

Magnetisme i combustió

Xavier Grau, David Franklin, Diego Paonessa.

Aquesta sala vol homenatjar Xavier Grau (Barcelona, 1951-2020), un dels pintors de referència dels anys vuitanta a Barcelona, traspasat mentre s'elaborava l'exposició i que passà els darrers anys de vida artística a L'Hospitalet. Grau era un ortodox de la pintura, que entenia com una lluita interna per conciliar ofici i intuïció, bellesa i tragèdia. Anhelava copsar el punt de combustió just de l'obra, el moment precís en què el signe i el traç ferm posen en guàrdia la inèrcia sensual de la pintura: una meravellosa amalgama alhora voraç i reflexiva, voluptuosa i serena, amb una presència de totes totes magnètica.

Magma i combustió, expansió i reducció, són ritmes de base biològica que també es posen en joc a l'obra de David Franklin (Dublín, 1979). Els seus dibuixos són seqüències de temporalitat condensada en què l'artista congela ritmes i projeccions que dilaten o contrauen l'espai-temps on es desplega la vida. En l'obra recent de Franklin, els dibuixos són més diàfans i acotats, apareixen subtilment taques i traços accidentals sobre espais arquitectònics indeterminats.

Si hi ha un artista a L'Hospitalet que s'identifiqui amb els ritmes i les cadències de l'electromagnètica és, sens dubte, Diego Paonessa (Buenos Aires, 1970). L'obsessiona la fisicitat del so, que aconsegueix manipulant materials i estris elèctrics —com imants o cables de coure—, modificant-ne les modalitats de corrent o la polaritat i inserint-los subtilment a l'espai.

Utopia i distopia

Rasmus Nilausen, Raúl Páez, Paco Chanivet, Berto Martínez Tello, Neus Frigola.

La capacitat crítica de l'art, així com la influència de gèneres d'especulació filosòfica o científica, ha desenvolupat línies de pensament on convergeixen idees i visions desencantades i ombrívoles sobre el món. No obstant, l'art sempre obre vies d'esperança, on també convergeixen noves mirades ecològiques, sostenibles i terapèutiques.

The Other Side (2016), de Rasmus Nilausen (Copenhaguen, 1980), ens mostra un camp verd on apareix un estrany biombo separant l'espai en dues parts iguals però diferenciades, tot incidint en sensacions vinculades a l'èxit o al fracàs, o a les ansietats d'encertar o errar en allò que fem. Una aproximació metaartística afí a *Fènix* (2020), de Raúl Páez (L'Hospitalet de Llobregat, 1995), en què la referència a l'ocell fabulós capaç de ressorgir de les seves cendres estableix un símil amb la capacitat de l'artista de reinventar-se i seguir lluitant en un terreny hostil i complicat. L'hostilitat s'intensifica a *El jardín de Alhazred* (2019), de Paco Chanivet (Sevilla, 1984), una inquietant instal·lació floral en descomposició i deteriorament. Un cop perduda tota esperança, el que queda és això: un món sense regles fixades per la humanitat, un malson del qual ja ni tan sols formem part. A continuació, la pintura de Berto Martínez Tello (Terrassa, 1986) reprèn la idea de paradís perdut. Mitjançant un realisme

estrany, gairebé teatral, les seves obres exploren novament aspectes metaartístics derivats del desig i la insatisfacció. I, finalment, la pràctica de Neus Frigola (Girona, 1991) ofereix un espai de resistència, tant poètica com funcional, mitjançant el vessant terapèutic de l'art. Des del dibuix, l'artista posa el focus en la condició biològica i finita del cos, vehicle emocional de satisfacció i dolor al llarg del temps.

Un art deconstructiu

María I. Barros, Mercedes Pimiento, Isabel Servera, Andrea Lería, Arash Fayez, Antonio R. Montesinos, Marc Herrero, Àlex Palacín.

La deconstrucció ens convida a la paradoxa: tot és allò que creiem que és, però a la vegada està deixant de ser-ho. *Ask to (a) God(dess) the reason of (my) existence* (2020), de María I. Barros (Colòmbia, 1969), és un tríptic on tres videoclips dialoguen en bucle. Sense inici ni final, la instal·lació desdibuixa la noció patriarcal de la figura de Déu. *A Sin título* (2020), Mercedes Pimiento (Sevilla, 1991) investiga possibles connexions entre arquitectura, urbanisme i paisatge. Durant anys, l'artista va guardar a casa seva tota una sèrie de petites torres de sabó de glicerina. Les característiques del material van anar prenent vida pròpia, enganxant-se, caient o transformant la seva forma inicial. La performativitat inherent als processos de treball és també un element clau en els dibuixos d'Isabel Servera (Palma, 1986). *Taula de treball* (2019-2020) atorga autonomia a la taula utilitzada per l'artista al seu estudi, on la rutina genera una sèrie de residus imprevistos i testimonials de tot un any de dedicació a l'art.

El pas del temps torna a ser l'eix central de l'obra d'Andrea Lería (Barcelona, 1980). *Relicario* (1986-2025) és una instal·lació fotogràfica i textual que revisa documents del passat i els recupera com a gest poètic de reivindicació de la memòria perduda entre dues persones: la seva àvia i ella. També des del vessant biogràfic, *Resolució* (2021), d'Arash Fayez (Teheran, Iran, 1984), és una instal·lació textual on l'artista estableix un símil entre la burocràcia oficial en temps de pandèmia i la seva condició política com a immigrant. Així, el micromoviment entre municipis propers connecta amb els moviments vitals de la seva experiència personal com a apàtrida.

Agujero (2018) i *La pintura como norma* (2018) són dues obres d'Antonio R. Montesinos (Màlaga, 1979) que formen part del seu projecte *Loop-Hole*. L'artista malagueny desdibuixa aquí els límits habituals del fet pictòric des de la materialitat de l'espai públic. El capítol deconstructiu culmina amb una instal·lació de dibuixos de Marc Herrero (Barcelona, 1977), *El aroma de la falta* (2021), on l'artista desplega tot un món basat en l'alteració simbòlica de la realitat en una sèrie de situacions extraordinàries. La paradoxa funciona, així, com a principal motor d'actuació: som capaços de reconèixer tot el que veiem, però, al mateix temps, tot ha perdut la seva lògica i s'imposa una incomoditat silenciosa, pertorbadora.

Finalment, i fora de la sala, a prop dels lavabos del centre d'art, ens trobem amb *Peana de charco* (2019), d'Àlex Palacín (Barcelona, 1989), una senzilla instal·lació que desborda els usos de l'espai expositiu tot introduint la presència incòmoda i inusual de l'aigua.

Des del compromís

Martín Vitaliti, Guillaume Darribau, SiteSize, En Potencia, Duncan Gibbs, Pep Vidal

Al Districte Cultural hi conviuen artistes de diferents generacions protagonistes del gir compromès amb la causa de l'art. Hi hem vist la figura de Pere Díez (Barcelona, 1940), i un altre cas és el de Martín Vitaliti (Buenos Aires, 1978), artista resident a Salamina que pren com a referència la gràfica popular, en el seu cas el còmic, que converteix en l'eix vertebrador del seu treball artístic. Dissenyada i editada per Ferran El Otro, la publicació *Tapetum Lucidum* s'apropia de quatre còmics editats per l'exèrcit dels Estats Units, el contingut dels quals va ser maquinat per preparar soldats davant un eventual atac cibernètic de Rússia o Corea del Nord. Sensible, per tant, als sistemes d'instrumentalització ideològica de qualsevol contingut, l'artista decideix que el seu llibre tan sols sigui consultable a la Biblioteca Central Tecla Sala, per parasitar-ne totes les seccions.

Entre els artistes, hi ha una gran inquietud per vincular l'experiència artística amb el territori. De vegades, es tracta de la voluntat de denunciar realitats socials fortament arrelades als barris, com el colpidor fotoreportatge de Guillaume Darribau sobre els immigrants afectats pels desnonaments al barri del Besòs de Barcelona durant la crisi del 2010. En el cas del col·lectiu SiteSize, l'enllaç amb el territori es dona a través de la reivindicació de la terra mateixa. A *Subur*, es desplega la diversitat de significació de la paraula *cultura* i la seva connexió amb el passat ancestral (la cultura agrària en la protohistòria, la cultura industrial o la postindustrial). Durant l'exposició, aquest col·lectiu realitzarà quatre ofrenes enterrant objectes representatius de quatre estadis de la història cultural de L'Hospitalet, i després els desenterrarà i els presentarà a sala. En un segon desplegament obert, trobem la producció d'En Potencia (duet format per Mercedes Pimiento i Antonio R. Montesinos), des d'on es realitzaran trobades amb agents socials i culturals de la ciutat a fi de crear un entorn relacional empàtic i porós amb les diferents inquietuds que afecten al territori.

Amb el mateix principi disseminador de cultura neixen les bombes de llavors (*Tender (Seed Bombs)*, 2019) de Duncan Gibbs, obra confeccionada durant una residència a La Infinita. Per la seva banda, Pep Vidal (Barcelona, 1980), en col·laboració amb el botànic Carles Burguera, mostra un conjunt de llavors recol·lectades durant el període del primer confinament, testimoni d'un moment tan insòlit com esplendorós de la natura en el seu estadi més alliberat de l'acció humana.

Respiració

Dolores Mendy, Quico Estivill, Laura Llanelli, Óscar Martín.

L'acte de respirar —potser el gest performatiu per excel·lència— pren una especial rellevància en un capítol marcat per qüestions més aviat rítmiques i biològiques. Respirar és plaer i és dolor, és acció i és repòs, és cos i és espai.

La respiració apareix insinuada a les pintures de nedadores i nedadors de Dolores Mendy (Buenos Aires, 1989). Es tracta de moments silenciosos i estàtics en què les persones retratades semblen iniciar un ritual íntim d'accés al medi aquàtic. El ritual d'accés és molt present també a *Ab Intra* (2017), de Quico Estivill (l'Espluga de Francolí, 1954), un projecte vivencial i performatiu que incorpora una pel·lícula i diversos registres documentals. *Ab Intra* suposa l'exploració íntima de les coves de la Font Major de l'Espluga de Francolí, a la Conca de Barberà (Tarragona), lloc d'origen de l'artista; una acció èpica que destil·la una forta connexió tel·lúrica amb el territori.

En diàleg directe amb *Ab Intra*, trobem *Palpitar palpar*, de Laura Llanelli (Granada, 1986), una videoinstal·lació d'arrel sonora en què les vibracions de la veu i el cos assagen altres sistemes de relació amb l'entorn. Finalment, la vibració, en aquest cas de llum i so, és també el fil conductor de *Fluorescent Markov Beat* (2019), una instal·lació immersiva d'Óscar Martín (Winterthur, Suïssa, 1977) que ocupa la rampa d'accés a la planta baixa del Centre d'Art Tecla Sala. Transformada en espai de trànsit, es tracta del primer prototip de la sèrie *Meta Music Machines*, una línia d'investigació basada en música experimental i aplicació tecnològica que explora noves possibilitats acústiques mitjançant certa sistematització del caos.

Marria Pratts. My Hood Is Changing Mood

A Marria Pratts (Barcelona, 1988) la pintura li surt pels porus. Per ella, pintar és tan natural com respirar, un gest d'amor envers la vida i la bellesa; també de subversió i llibertat. Pratts pinta papers, teles, cadires, catifes, llums, taules, parets, i hi deixa l'empremta del seu imaginari innocent i desenfadat, proper a l'art brut, però amb una mirada més holística i vital. Pinta alimentant-se de tot el que la circumda: amics, veïns, fotògrafs, escriptors, però també caps, cartons, vegetals o mobles. A *My Hood Is Changing Mood*, l'artista decideix intervenir en el primer element de la vida, l'aire, i activar-lo a través de neons articulats i policromats que dansen en el buit, com a voladora metàfora vital. El contrapès terrenal l'estableix la cabana, formada per objectes, residus, colors i textures que troba al voltant del seu estudi de L'Hospitalet, al bell mig del polígon industrial del Gornal. Ciutat i estudi, pell i ànima, vida i intimitat. Cada pas que fem és un pas en el buit. Tot es mou constantment: la pintura expandida, la pintura en el buit, a l'espai buit. Tot belluga i es deforma.

Natura o artifici

Arnau Blanch, Mario Santamaría, Lucía c. Pino, Mireia c. Saladrigues

Des de la mirada contemporània, hi ha una inquietud creixent per explorar els diferents escenaris fronterers on es produeix una tensió dialèctica entre la natura i l'artificialitat que caracteritza el nostre món. A la videoinstal·lació *EG6T* (2019), Arnau Blanch (Barcelona, 1983) plasma l'atmosfera visual dels límits del seu poble d'infància, Vilobí d'Onyar. Hi descobreix una inquietant zona tarkovskiana on boscos i camps topen amb autopistes, vies de tren i carreteres, en un entorn distòpic que l'artista capta a través d'intenses seqüències sincopades de vídeo i so. Mario Santamaría (Burgos, 1985) també s'ha endinsat en aquests espais de fricció entre natura i tecnologia a la seva obra contemporània dedicada a l'exploració dels fenòmens ocults que s'amaguen darrere la xarxa d'internet. A *A Deer in the Wide Web* (2020), un cérvol salvatge és sorprès passejant pels passadissos d'un servidor de dades, mentre que a *Dizzy* (2017) mostra, com a principi i fi d'una ruta de dades inventada i alterada per ell, una pedra de marbre de València, per deixar constància de la fisicitat que caracteritza el pretès món virtual que rastreja les nostres vides.

Lucía c. Pino (València, 1977) explora en el seu treball escultòric el punt d'intersecció entre la matèria artificial i l'orgànica. Defuig l'autonomia dels materials, que descodifica tot seguint una finalitat política: contribuir a la gestació d'un món nou sense compartiments ni fronteres de gènere o de classe. Per la seva banda, Mireia c. Saladrigues (Terrassa, 1978) indaga la presència interna de les micropartícules. A *En suspensió*, realitza una aproximació a les nanopartícules d'una pedra de marbre de Carrara, des de la peça en el seu terreny d'origen fins a les imperceptibles partícules de pols, de les quals li interessa captar les irregularitats.

ACTIVITATS I EXPOSICIONS ASSOCIADES

“Our garden needs its flowers. Fluxos i narratives al Districte Cultural de L’Hospitalet” contempla un programa d’activitats i exposicions associades que tindran lloc al Centre d’Art Tecla Sala i a l’espai públic. L’objectiu d’aquest programa és posar de manifest la diversitat creativa de la ciutat.

— EXPOSICIONS

Les dues primeres exposicions en el marc d’aquest projecte quedaran obertes el dissabte 27 de febrer i es podran visitar fins al 2 de maig.

— La Infinita (pandèmia)

Del 27.02 al 02.05.2021. Centre d’Art Tecla Sala

Una exposició dedicada a La Infinita, el laboratori de creació, investigació i producció artística fundat per Jordi Colomer (artista) i Carolina Olivares (productora). En aquesta exposició, es presenta una selecció d’imatges, vídeos i textos que il·lustren succintament les activitats molt diverses i volgudament no disciplinàries que han tingut lloc a La Infinita des de la seva obertura el novembre del 2018. La mostra dona una veu preferent al col·lectiu Las Huecas i a l’artista Jaume Clotet ja que les seves residències a la Infinita durant l’any 2020 van quedar trastocades degut a la crisi pandèmica.

Jaume Clotet presenta el primer monòleg audiovisual del seu nou espectacle *Diverrealism*, un migmetratge que revisa i explota molts dels projectes que ha realitzat en els darrers cinc anys, reactivant-los en forma de manifest a favor d’un tipus de comèdia visual i performativa.

El col·lectiu de creació escènica Las Huecas presenta *Aquellas que no deben morir*, un projecte de teatre irregular i *performance* realitzat a diferents emplaçaments de L’Hospitalet de Llobregat entre el 2019 i el 2020.

— La muerte en la calle. Taller de videocreació del Programa Art i Territori 2020

Del 27.02 al 02.05.2021. Centre d’Art Tecla Sala

El taller *La muerte en la calle* forma part del programa “Art i territori” que impulsa el Districte Cultural de L’Hospitalet en col·laboració amb el Festival LOOP Barcelona. Es va desenvolupar entre el juny i el novembre del 2020 a l’espai de creació La Infinita i va tenir com a punt de partida el projecte *Aquellas que no deben morir*, del col·lectiu Las Huecas.

Les participants del taller havien de poder traçar individualment el seu recorregut creant petites obres audiovisuals basades en les seves pròpies experiències, en un espai de temps molt reduït i en el marc conceptual, sempre complicat, de la mort.

Els vídeos que es presenten en aquesta exposició responen a plantejaments molt diversos, obrint vies d'exploració que van des dels rituals quotidians lligats al calendari de tradicions —com és el cas de la festa dels difunts a *Querida Muerte*, de Neus Martínez Farran—, passant per l'absurd i l'absència, davant dels objectes perduts al carrer amb els quals ens confronta Maria Oliveras amb el seu treball *Encontrar todos los objetos perdidos*, o per la reconstrucció d'una peripècia vital a partir de documents trobats prop d'un contenidor d'escombraries, a *La herencia de la tía Elvira*, de María Cortés, fins a l'evocació nostàlgica de temps passats a través d'un recorregut per les ruïnes d'una urbanització abandonada reflectida a *Canadá Park*, d'Irene Mur. Totes quatre van col·laborar també en una peça col·lectiva que pren el títol de *Taüt*, creada a partir d'una acció performativa al carrer i realitzada en un moment en què la mort estava en boca de tothom, sota l'influx de la pandèmia de la covid-19.

Participants: Neus M. Farran, Maria Oliveras, María Cortés i Irene Mur.

Direcció i coordinació del taller: Salvador Sunyer (director i productor cinematogràfic), Jordi Colomer (artista visual i fundador de La Infinita) i Matteo Guidi (artista).

— CONCERTS I ACTIVITATS

Concert: Neus Borrell i Bru Ferri

Dijous 11 de març, a les 20 h

Emissió en directe, a través d'[aquest enllaç](#).

Acció d'ofrena a la llera del riu Llobregat amb Sitesize

Dissabte 20 de març, de 17 a 19 h

En Potencia L'H. Programa d'activitats a l'espai públic

Dissabte 27 de març, a les 12 i a les 16 h

Pati de Tecla Sala

Concert: The Zephyr Bones

Dijous 8 d'abril, a les 20.00 h

Emissió en directe, a través d'[aquest enllaç](#).

Ruta d'art urbà

Dissabte 24 d'abril, d'11 a 13 h

Punt de trobada: inci rampa de Tecla Sala

Quasi Veu - Capítol 3: Més enllà

Dissabte 24 d'abril, de 15 a 16.30 h

Pati de Tecla Sala

Concert: Aiala

Dissabte 1 de maig, a les 12 h

Espai 1, escenari Belvedere. Centre d'Art Tecla Sala

L'Hospitalet: Aprendre del context, imaginar possibilitats

Dimecres 12 de maig, a les 18 h

Sala d'actes de Tecla Sala

Exposició: Xavier Grau. La pintura silent

Del 20 de maig al 18 de juliol

Centre d'Art Tecla Sala

Understanding in residence

Dijous 17 de juny, a les 18 h

Centre d'Art Tecla Sala

Concert: Anabel Lee

Dijous, 17 de juny, a les 20 h

Sala Salamandra

Presentació del projecte TERRApolis, de Sitesize

Dimarts 29 de juny, a les 18.30 h

Sala d'actes de Tecla Sala

CRÈDITS DE L'EXPOSICIÓ

Organització i producció

Centre d'Art Tecla Sala / Districte Cultural de L'Hospitalet
(Ajuntament de L'Hospitalet)

Comissariat general

David Armengol i Albert Mercadé

Direcció creativa i comissariat de disseny

DOES Work

Idea i coordinació musical

Sala Salamandra

Disseny gràfic

Oriol Cabarrocas i Guillermo Lucena

Disseny de l'espai expositiu

Sociedad0

Muntatge i il·luminació

Lotema muntatges i produccions SL

Comunicació

la bau—la / La Costa / Premsa Servei de Cultura

Correcció lingüística i traduccions

Bernat Pujadas (català i castellà)

Alan Moore (anglès)

Adaptació d'audiovisuals

Lloc Servicios Audiovisuales SL / BAF Serveis Audiovisuales

Transports

Crisóstomo Fine Art Services SL / Aliance-Brother SL

Assegurances

XL Insurance Company SE / Marsh SA Mediadores de Seguros

Control de sala

Wakeful SL

Neteja

Clece SA

Imatges, [aquí](#).

Contacte de premsa:

Anna Fernández (La Costa Comunicació). anna@lacosta.cat / 666 436 481

Contacte de Comunicació CA Tecla Sala:

Montse Pereda (La Baula Comunicació). comunicaciotecasala@l-h.cat / 934 032 620

Centre d'Art Tecla Sala: Av. Josep Tarradellas i Joan, 44. 08901 L'Hospitalet de Llobregat

Horaris: De dimarts a dissabte d'11 a 14 h i de 17 a 20 h. Diumenges i festius, d'11 a 14 h.

Més informació: www.teclasala.net | Instagram. [@teclasala](#) | Facebook. [@C.A Tecla Sala](#)

Hashtags: #OurGarden #expoteclasala